SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

UDEN KUNDSKAB OG HELLIGHED KAN INGEN SE GUD

NUMMER 20 | 15. OKTOBER 1923 | 72. AARGANG

KÆRLIGHED SOM LIVSFILOSOFI.

(Af *N. A. Jensen* i »Improvement Era«.)

Et filosofisk System, der ikke er anvendeligt under alle Samfundslivets Forhold og i alle Tidsperioder, kunde næppe betegnes som en sand Livsfilosofi. Det er en Kendsgerning, at de civile, sociale og moralske Tilstande i Verden paa Kristi Tid er vidt forskellige fra Nutidens. Et System, opbygget for at imødekomme Samfundets Krav i hine Dage, vilde almindeligvis ikke svare til Nutidens Forhold. Saaledes er det imidlertid ikke med det af Jesus grundlagde etiske System. Opdraget og undervist som han var i Jødernes Udlæggelse af de hebræiske Skrifter og under Indflydelse af Datidens snævre Partihensyn, vilde man ganske naturligt drage den Slutning, at han i bedste Tilfælde kun kunde udvælge og omforme de Materialister, der fandtes indenfor den Periodes Filosofi. Oprindelsen til hans Kundskab om den Livsplan, som han fremsatte, vil vi ikke her dvæle ved. Den Grundsætning, som vi i det følgende vil behandle, og som vi nu ønsker at fremsætte, er denne, at det etiske System, som han opstillede, er det eneste anvendelige System, der nogensinde har været frem-

sat, og som udgør en fuldkommen Leveregel for den menneskelige Familie, virkningsfuldt og brugbart i alle Tidsaldre og under alle Forhold i Livet.

Denne Livsplans heldbringende Virkninger skyldes den Kendsgerning, at Kærlighedens Princip er gjort til Grundregelen i alle Handlinger, der angaar moralske eller sociale Forhold i Livet. »Uddannet Selvinteresse« og alle andre hedonistiske Interesser har ingen Plads i dette System, thi det af ham opstillede eneste rigtige Motiv for alle vore Handlinger er, hvad der tjener til vore Medmenneskers Velfærd. »Den, som bjerger sit Liv, skal miste det.« Guds Riges Virkeliggorelse tilvejebringes alene ved aandelige Kræfter, og det menneskelige Broderskab kan kun etableres gennem Anvendelsen af den gyldne Regel. Pligt er et Affalds-Produkt, en kold Leveregel, der kun passer for dem, der ikke fatter Kærlighedens højere Lov, der kun virker gennem Folelsen af, at alle Mennesker er Guds Born. Erhvervelsen af denne vidunderlige Kraft og Evne opnaas ved Forstaaelsen af det sande Slægtskabsforhold mellem Menneskene. Er den en Gang erhvervet, vil den faa en stor Mængde Kærlighedsspirer til at vokse, tilsidesætte Tid, Rum, Fodsel og Formue, og aldrig blive tilfreds, for alle Guds Born er blevne berorte, igenloste og forenede til en eneste stor Familie — Guds Rige. Denne Broderskabsfølelse — Kærlighed til Medmennesker, har været den eneste Kraft, der ydede nævneværdige Resultater i Retning af social Oploftelse i enhver Tidsalder, medens Argumenter og Kampe for Retfærdighed har fremkaldt Ødelæggelser, Revolution og Elendighed blandt Mennesker og Nationer.

Jesus havde Sandheden og Livet i sig, og vidende, at Kærligheden var de store Livsopgavers eneste Losning, tog han fat paa sin »Faders Gerning« at bringe Menneskene til Omvendelse. Processen er langsom, men den er sikker, og »en lille Surdejg syrer hele Dejgen« i Tidens Lob. Det siges, at Reformationer ikke foregaar i Masse, hvilket er en ganske naturlig og fundamental Regel, baseret paa den Kendsgerning, at dette er en individuel Udviklingsproces og Vækst — en personlig

Omvendelse. Men Omvendelse er Resultatet af personlig Paavirkning — én Magnet virkende paa en anden. Da Kærligheden er den stærkeste Magnet ved denne indbyrdes Udveksling af opløftende Handlinger, bliver den Livsforelsens vigtigste Grundlov.

Ved at opstille Kærligheden som den vigtigste Leveregel, opfyldte Jesus den negative Del af Loven, der foreskriver Straf for Synd, og erstattede denne med det positive og opløftende Ønske om at gore godt for det godes egen Skyld. Naar Kærligheden hersker, er »Loven opfyldt«. En hæderlig Mand nærer ingen Frygt for Loven mod Tyveri. Anvend Kærlighedens Lov i Hjemmet, i Samfundet, i Staten og i Nationerne, da vil alle Tidsaldres skonne Drom være gaaet i Opfyldelse.

Hvad er Kærlighed? Den er »ikke et Baand, der binder, men et Lys, der leder« gennem Genvordighedernes Dal til Lyksaligheden. »Tag dit Kors op og folg mig«. Den er ikke Farisæerens »Selvbevidsthed, Selvfolelse« og aandelige Selvsikkerhed, men det ydmyge, modtagelige Sind og den barnlige Aabenhjertethed hos de, der »hungre og torste efter Retfærdighed«. Det er Sjælens Kald til sin Mage — Menneskeheden; den kender intet andet Kald og kan overfores alene gennem Hjerternes ædle Strenge. Kærlighed er ikke en Blomst af, men Froet og Ophavet til Retfærdighed. Den er ikke en »sukkersod Sentimentalisme«, men en levende, magnetisk Kraft til Meneskehedens Igenfodelse.

Kærlighed er ikke Spencers Hedonisme, der vil have os til at tro, at »Erkendelsen af moralske Forpligtelser formindskes eftersom Moralisering foroges«, men den er hin indre befalende Stemme, der taler om at gore godt mod andre og glemmer de mindre Love om Pligt, Belonning og Selvforherligelse. Kærlighed er den uegennyttige, omhyggelige Interesse i vor Næstes Velfærd, i den »fortabte« Sons Tilbagekomst, Kærlighed er Guds virkelige Væsen, Betingelsen for individuel Lykke for Menneskene og den eneste Stjerne, der skinner med sit eget Lys.

Hvorledes Kærlighed erhverves. »Søger, saa skulle I finde; banker paa, saa skal der lukkes op for eder,« er ligesaa sandt, naar det gælder Kærlighed, som naar det gælder Kundskab eller enhver anden god Gave. Kærlighed frembinger Kærlighed, thi den er i Slægt med vor Natur og kommer kun, naar vi ønsker den selv. Den kommer gennem Bøn og uegennyttig Opofrelse. Den kommer mest rigeligen til den, der tænker mindst paa sig selv. Den vokser kun paa Livets Træ — opofrende Arbejde for Menneskeheden, og modnes efterhaanden som Forløsningsarbejdet udføres.

Hvad vil Kærlighed gøre for dig? Kærlighed vil gøre dig »fattig i Aanden«, rig i Ydmyghed, lærelysten, tillidsfuld og aabenhjertet, Forudsætningerne for virkelig Vækst og Udvikling.

Den vil faa dig til at »sørge« over dine egne Synder, saavel som over andres, fylde dig med Bodfærdighedens Aand, aabne dine Øjne for din egen Uværdighed og din Afhængighed af andre og deres Tilgivelse.

Kærlighed vil give dig »Sagtmodighed«, saa at du vil fryde dig over andres Lykke; den vil med Rode oprykke din egen Utilfredshed, give dig Selvbeherskelse og Udholdenhed til at lide for Sandhedens Sag, saa at du tilsidst vil »arve« alt det gode paa Jorden.

Kærlighed vil faa dig til at »hungre og tørste efter Retfærdighed« for dens egen Skyld, og ikke for nogen Belønning, som du venter at modtage. Den vil give dig Ønsket om at leve og handle ærligt og retskaffent og fylde dig med en Higen efter Sandhed, Oprigtighed og Medfølelse.

Kærlighed vil gøre dig barmhjertig overfor dine Fjender, overfor dem, som synde imod dig og hade dig, og faa dig til at »velsigne dem, som forbande dig«. Den vil blødgøre dit eget Hjerte og »bortvende Vreden« fra det Menneskes Hjerte, der vil gøre dig Skade. Den vil knytte dig sammen med dine Medmenneskers Livsskæbner, saa at du ikke vandrer gennem Livet alene som en Fremmed. Medfølelse vokser paa Kærlig-

hedens Træ, uden hvilken Venskab og Lykke er umulige i Livet.

Kærlighed gor dig »ren af Hjerte«, saa at Renhed og Helligheed vil blive æret af dig; den skærper Synet, saa at du kan »se Gud« i hans Hænders Gerninger — vore Medmennesker. Den vil fjerne »Bjælken« i dit eget Øje, saa at du mere tydeligt kan se »Splinten« i din Broders.

Kærlighed leder dig til at blive en Fredsstifter iblandt Guds Born og saaledes blive en »Guds Son«. Du vil drage ud i Kamp, at Fred kan komme, og saalænge der er Grund til Strid, Oprør og Uro i Verden, vil du ikke være tilfreds i Livet.

Kærlighed i din Sjæl vil henfore dig til de »Forfulgte for Retfærdigheds Skyld« — de, der ofrede sig i Herrens Gerning — de nedtrykte og foragtede, thi saaledes »forfulgte de Profeterne, som var før eder«. Men dette Kors vil lofte dig op til den mest fuldkomne Lykke i Guds Rige.

Kærlighedens Overherredomme. Kærlighedens Filosofi omfatter Værdien af alle andre Filosofier, tilvejebragte af Mennesker. Kærligheden omfatter alle Epikuræerens Nydelser og Glæder, men bortkaster hans Ensidighed, Egennytte og Hjerteloshed. Den omfatter den stoiske »universale Lov«, men erstatter dens Selvgodhed med Mildhedens, Venlighedens og Uegennyttens duftende Balsam, hvorved den omdannes til et kraftigt, levedygtigt og anvendeligt moralsk System.

Vid derfor, at Kærlighed, det store grundlæggende Princip i en sand, ophojet og opløftende Livsfilosofi, efterhaanden vil omforme Menneskeheden og gore den til en stor Familie — et menneskeligt Broderskab.

VIDENSKABELIG MATERIALISME.

En international Kommunist-Bekendtgorelse fra Moskva erklærer: »Vort Program er baseret paa videnskabelig Materialisme, hvilket ubetinget indbefatter Nodvendigheden af at udbrede Ateisme.«

Ogsaa udenfor Rusland er der i vor Tid adskillige Mennesker, som helt eller delvis hylder den materialistiske Livsanskuelse, men som Regel har disse Mennesker aldrig provet paa at forklare Livets vigtige Kendsgerninger efter denne Teori. Det store Flertal af den fysiske Videnskabs Forskere er rede til at benægte, at der findes noget saadant som videnskabelig Materialisme. Selvfolgelig er det ikke muligt videnskabeligt at konstatere, at Jordklumpen under vor Fod i sit mystiske Indre gemmer Kilden og Oprindelsen til Menneskeslægtens Drom om Gud og Udodelighed.

Materialismen erklærer, at Stof og Energi, disse to basiske Realiteter, forklarer alt, hvad der har været, alt, hvad der er, og alt, hvad der nogensinde vil blive, fra den laveste Organisme og til det ædleste og mest fuldkomne Menneske, der nogensinde har spillet deres Helteroller i den menneskelige Families store Drama.

Al Tro paa Gud, al Tro paa Udodelighed er umuligt for Materialisme; thi dersom Livet er Resultatet af Organisation, da maa Livet ophore at eksistere, naar Organisationen ophorer. Forfægteren for den saakaldte videnskabelige Materialisme forudsætter ubetinget, at han kender Stof og Energi, men dette er en falsk Forudsætning.

Det eneste, som et Menneske virkelig véd, nogensinde har vist og nogensinde kan vide, er Bevidsthedslivets Kendsgerninger. Form, Farve, Vægt, Bygning, Tryk, Modstandskraft — alle Tingenes vidunderlige Ytringer — er kun Bevidsthedslivets Følgeslutninger. Det eneste, vi virkelig kender, er Aand, Tanke og Bevidsthed. Livet kan ikke forklares efter den Teori, at alt det eksisterende simpelthen er Resultatet af uophorlige mekaniske Processer mellem Stof og Energi.

Ingen Videnskabsmand har endnu nogensinde været i Stand til at paavise Oprindelsen til de eksisterende Livsformer. Han maa altid soge Oprindelsen i en forudeksisterende Livsform — gaa tilbage til Livets Ophav altid og overalt. Mellem Livet og Stovet er der en uoverstigelig Kloft, som intet menneskeligt Væsen endnu har været i Stand til at passere. Dette ind-

rømmes af alle Verdens mest fremragende Videnskabsmænd. Forskere er enige om, at Forskellen mellem Følelse og Stof aldrig har været forklaret, og at vor Tids Videnskab ikke er Problemets Løsning nærmere end det første Menneske, der nogensinde fremsatte dette Spørgsmaal.

Denne Livets »Jord-Filosofi« kan nok gøre god Fyldest saalænge, man kun har med Jord at gøre, men døde Stoffer kan ikke maale Dybden af menneskelige Lidelser, ej heller kan Kraften bestige den menneskelige Hengivenheds Højder. Som en Forklaring af Mennesket er Materialismen, hvad John Fiske har erklæret den for at være — ubearbejdet Videnskab og eksploderet Filosofi. En saadan Livsanskuelse lægger Mennesket i en jernhaard og følelseløs Nødvendigheds Lænker.

Den laaner vore Drømme om fuldkommen Retfærdighed, lægger sin kolde underkuende Haand paa ethvert højt Ideal, kvæler Haabets Lys i Menneskets Bryst og gør alle vore store Idealer til Daarskab.

»Dersom der ikke havde været en Gud,« siger Voltaire, »vilde det have været nødvendigt at opfinde en.« Med Gud i Universet kan Mennesket ikke drømme noget saa stort som Virkeligheden, han kan ikke have et Haab for herligt eller et Ønske for højt. Dersom Sandhed, Retfærdighed, Godhed, Kærlighed og Gud er Tilværelsens Centrum — er i, ved og igennem alle Ting, da skal vi trods vor nuværende Ufuldkommenhed og Mismod engang blive »ham lig«.

Livet er i Virkeligheden aandeligt. I alt, igennem alt og overalt er Gud Faderen. Hans er Magten, der gør sig gældende i det fysiske Univers som Kraft eller Energi; det er den Kraft, der optræder i Mennesket som Bevidsthed.

Herbert Spencer siger: »Det er den ukendte og ukendelige og dog saa tydeligt erkendte Kraft, som bygger Templerne, fremsætter Profetierne, synger Hymnerne, udklækker Heltegerningerne, drømmer Drømmene og ser Synerne, som har herliggjort og endnu herliggør Menneskets Hjerte. Gud er en Realitet — den eneste Realitet. Livet er Aand — alt er Aand og kun Aand.« *(»Deseret News«.)*

SAMVITTIGHEDENS STEMME.

Vor ellevte Trosartikel erklærer, at »vi fordrer Ret til at dyrke Gud den Almægtige i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende«. Hvad vil det sige, at dyrke Gud i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende? Hvad er Samvittighed, og paa hvad Maade kan den indvirke paa vort Forhold til Gud.

Ordbogen fortæller os, at Ordet Samvittighed betegner Bevidstheden om, at vore Handlinger, Karakter og Sindstilstande er gode eller slette; den Evne, Kraft eller Princip, der henfører vore Lyster og Tilbøjeligheder til det lovlige eller ulovlige og enten billiger eller fordommer dem.

Samvittigheden er Guds Statholder paa Jorden, siger Bowers, og indenfor dens begrænsede Virkefelt modtager den af hans uendelige Visdom og taler med Myndighed og Kraft. Det er en Aabenbaring om Guds Nærværelse, en guddommelig Rost i Menneskesjælen, der tilkendegiver den retmæssige Herres Tilstedeværelse, Ophavet til Hellighedens og Sandhedens Lov.

At folge sin Samvittigheds Stemme er at nærme sig Gud, thi det er det guddommelige i os, der soger at hæve os op til sit Ophav. Det er ikke en Stemme i bogstavelig Forstand, men en indre Folelse, en Overbevisning i Sjælen om, at en Handling er enten god eller slet. Og har vi begaaet en slet Handling, eller er vor Optræden og Liv anderledes, end det burde være, saa nytter det ikke, at vore saakaldte Venner roser os og endog erklærer vor Handlemaade for at være god, det nytter ikke, at vi selv prøver paa at undskylde os med, at vi gor saa godt, vi forstaar, og at andre jo ikke er et Haar bedre, der er dog noget i vort eget Indre, der anklager eller bebrejder os og advarer os imod at fortsætte i samme Spor.

Vi har med andre Ord i vort Indre en Evne eller Indskydelse, der er i Stand til at afgore, om vor Handling er god eller slet uden Hensyn til, hvorledes vore Omgivelser bedøm-

mer den. Dersom vi handler i Overensstemmelse med denne Følelse af, hvad der er Ret, da har vi en »god Samvittighed«; det vil sige, hvor Bevidsthed eller det guddommelige i os billiger vore Handlinger, fordi de harmonerer med, hvad vi véd er rigtigt. Dersom vi handler i Modstrid med denne Følelse, da har vi en »daarlig Samvittighed«; hvilket igen vil sige, at vor Bevidsthed misbilliger vore Handlinger, fordi de ikke er i Harmoni med vort eget Jeg, med den Del af vort aandelige Væsen, der er guddommeligt og evigt, og som hele Tiden soger tilbage til sit Ophav: Gud.

Vi er alle Guds Sonner og Døtre, sendte hertil Jorden fra de himmelske Boliger for at blive iforte kødelige Legemer, gennemgaa en Provestand og komme i Forbindelse med Fristelser, Synd og Død, for saaledes at lære Forskellen at kende paa det Gode og det Onde. Men vi er ikke overladt til de onde Magters uindskrænkede Herredømme, thi vor Aand glemmer aldrig helt sin høje Herkomst, og der vil stedse gøre sig noget gældende i os, som soger at hæve os opad, og som tilskynder os til at vælge det Gode. Samvittighedens Stemme er Guds Røst, siger Digteren, og lyttede vi altid til denne Røst, vilde vi vandre lige tilbage til Gud vor Faders Nærhed. Men vi følger ikke altid denne hviskende Stemmes Raad; som oftest hører vi ikke engang paa den, men lader Verdens Glæder og Tillokkelser overdøve dens Stemme, idet vi Gang paa Gang handler imod »vor Samvittigheds Bydende«. Og dette, at handle imod ens Samvittighed vil snart føre til syndige Tanker og Handlinger. Den, hvis Samvittighed er ren og fri, kan ikke begaa en stor Synd eller en umoralsk Handling. Samvittighedens Stemme maa først døves. Derfor kommer det Onde ikke til os i Form af store Synder, thi saadanne vilde ikke friste os, men listig og snigende soger Mørkets Magter at overdøve og kvæle Samvittighedens Stemme for saaledes tilsidst at faa os i sin Magt.

At følge Samvittighedens Bydende og den Helligaands Indskydelse er at adlyde den evige Fremadskridelseslov, og et-

hvert fornuftigt og aandeligt udviklet Menneske har Evne og Kraft til at adlyde denne Lov. At dyrke Gud i Overensstemmelse med vor Samvittigheds Bydende betyder at leve i Harmoni med Jesu Kristi Evangelium, saaledes som det er aabenbaret til os, og som vi forstaar det. Thi Jesu Kristi Evangelium er Vejen, der forer tilbage til Gud, og den Helligaand er »Sandhedens Lys«, der viser vor Sjæl Vej ud af Syndens og Mørkets Dal og giver nyt Liv og Kraft til den lille guddommelige Gnist i vort Bryst, som vi kalder Samvittighedens Stemme. *J. S. H.*

ANKOMST.

Ældste Julius Bruun fra Lalt Lake City ankom til Kobenhavn den 25. September med Dampskibet »Hellig Olav« efter en behagelig Overrejse. Han er kaldet til at udfore Missionsarbejde i Danmark.

AFLØSNING.

Ældsterne Owen Poulsen og Kaj E. Jorgensen er loste fra deres Missionsvirksomhed i Danmark, henholdsvis i Aarhus og Kobenhavns Konference. Br. Poulsen var Forstander for Esbjerg Gren. Disse Brodre afrejser fra Kobenhavn den 25. Oktober med »Oscar II«. *John S. Hansen,*
Missionspræsident.

VEJEN, SANDHEDEN OG LIVET.

(Af Ældste *Orson F. Whitney* af de Tolvs Raad.)

VII.

DET EVIGE MAAL.

I det trettende Aarhundrede frembragte en stor italiensk Digter, den udodelige Dante, et vidunderligt Værk — »La Divina Comedia« (Den guddommelige Komedie) — i en af hvis

Afdelinger Forfatteren fremstiller sig selv paa Vandring gennem Dodsriget eller Helvede. Den forste Region, som Digteren kommer til i dette de fordomte Aanders Opholdssted, er et Sted, der kaldes »Limbo«, der i mit Eksemplar af Digtet i en Fodnote er beskrevet som »Opholdsstedet for Sjælene af udobte Born og af de retskafne Mænd og Kvinder, som levede paa Jorden for vor Frelsers Fodsel«. Her træffer Dante saadanne Beromtheder som Homer, Virgil og andre af deres Klasse, og Aanden, der forer ham gennem »Skyggernes Land«, siger:

»Hvi sporger du ej, hvad Aander
Disse er, som her du ser? For du gaar
Herfra, mærk dig dette, at de for Synd
Var skyldfri; og trods de det gode gjorde
Det nytted ej, da ingen Daab blev udfort,
Som Doren er til Gud. Om hist de leved,
For Lyset kom, de Gud ej kunde dyrke,
Og iblandt dem er jeg.
Af denne Grund
Og ej for andet ondt er vi fortabt;
Blot saa dybt nedsænket, at vi lever
Med Ønsker uden Haab.«

Og dette var alt, hvad det trettende Aarhundredes Teologi havde at sige for Mænd af denne Slags — de storste og ædleste Sjæle paa deres Tid. Skyldfri og domte til Helvede med »Ønsker uden Haab«, blot fordi de, under deres Liv paa Jorden, ikke havde været forenede med den kristne Kirke — en Kirke, der slet ikke var til! Enten det nu, som nogle formoder, var Digterens Hensigt at satirisere saadanne Lærdomme eller ej, er uden Betydning nu. Det er tilstrækkeligt at vide, at der fandtes den Slags Lærdomme i Kirken, som han kunde vende sin Satire imod.

Dersom Læseren onsker at vide, hvorfor Joseph Smith og »Mormonismen« kom frem i Verden, da behover han ikke at

gaa videre for at finde en af de vægtigste Grunde. Den indeholdes i disse Linier fra Dantes Mesterværk, der fremsætter den middelalderlige Kirkes ortodokse Bekendelse og Lære vedrørende Aanderne af de gode Mennesker, der forlader dette Liv uden at have underkastet sig Daabshandlingen. Denne og den anden af Mennesker opstillede Lærdom, at den halve Verden var forudbestemt til at blive frelst og den anden Halvdel til at blive fordomt, uden Hensyn til, hvad godt eller ondt de hver især udførte — smaa Børn indbefattet i begge Klasser — blev vidt og bredt forkyndt i Kristenheden paa den Tid, da Joseph Smith og det gengivne Evangelium fremkom. Var Tiden ikke moden for en Profet at fremstaa, og for den rene, oprindelige Tro, med dens Budskab om Frelse for Levende og Døde, igen at gaa ud over Jorden med Raabet om Frelse, Retfærdighed og Naade for alle Mennesker?

Hvad Teologerne end tidligere har lært, eller hvad de endnu kommer frem med som Støtte for disse Paastande, saa er det en Kendsgerning, at Kristi Evangelium ikke afhænder Menneskers dyrebare Sjæle paa denne uretfærdige, ufornuftige og ubibelske Maade. Det dømmer ikke paa Forhaand, ejheller frelser eller forbander det Menneskene uden Hensyn til deres Gerninger. Det belønner alle i Forhold til deres Gerninger og giver enhver Skabning, levende eller død, Lejlighed til at modtage eller forkaste det, for den endelige Dom. Gud stræber ikke efter at forbande Verden; han prøver paa at frelse den. Og han vil frelse den, men ikke imod dens egen Vilje, ikke ved at tilsidesætte Frihedens, Retfærdighedens og Fornuftens Principper.

»I min Faders Hus er mange Boliger.« »Jeg gaar for at berede eder Sted, for at, hvor jeg er, der skulle ogsaa I være.« Saaledes sagde Guds Søn. Og til hvem talte han? Til hele Verden, til Menneskene i Almindelighed? Nej. Han talte til sine Disciple, til retsindede, hæderlige Mennesker, der havde forsaget Syndens Veje og fulgte ham ad Stien, der fører til evigt Liv. Ikke til Tyve og Mordere, men til de Hellige blev

det Lofte givet, at de skulde være med ham i hans Rige. Saadanne er de eneste, til hvem dette Lofte kunde gives. Lige soger Lige i Himmelen som paa Jorden, i Evigheden saavel som i Tiden.

Kristi Ord, udtalte paa Korset til den angrende Rover: »I Dag skal du være med mig i Paradis«, betød ikke, at Roveren skulde gaa med ham lige til Himmelen. Det betod kun, at han var ved at gaa ind i Aandernes Verden (urigtigt oversat »Paradis), et Hvilested for de Retfærdige, et Fængsel eller en Skærsild for de Ugudelige, afventende Opstandelsen. Den korsfæstede Frelser havde en Mission at udfore for sin Opfart til Himmelen — en Mission i Aandernes Verden. Og han gik der som en Lærer, medens Roveren gik for at blive undervist. Evangeliet forkyndes ikke blot for de Levende, men ogsaa for de Dode eller de Hedengangne — thi de er ikke mere dode, end vi er, ikke en Gang saa meget. Og de skal »dommes paa Menneskers Vis i Kodet, men leve paa Guds Vis i Aanden«. Herlighedens Verdener er Guds Riger, og til »ethvert Rige er en Lov given«, en celestial, terrestrial og telestial. Den, der vil have Bolig i et af disse Riger, maa adlyde dette Riges Lov. Dersom de ikke kan opfylde »Kristi Lov«, maa de nojes med en Herlighed ringere end den celestiale, nemlig den terrestriale eller telestiale Herlighed. Dersom de ikke kan opfylde et telestialt Riges Lov, da er de »ikke skikket til noget Riges Herlighed«; og dersom de vil vedblive at fremture i Synd og aldeles hengive sig til Synd, da maa de »forblive urene«. Saaledes er de af Joseph Smith fremsatte Lærdomme, og de er i noje Overensstemmelse med, hvad Jesus Kristus og hans Apostle forkyndte.

Som vist Johannes paa Øen Patmos, vil »de Dode, smaa og store«, staa for Gud foran den »store hvide Trone« og blive »dømte efter det, som er skrevet i Bogerne«, enhver efter sine Gerninger. Hensigten saavel som Gerningen vil blive vejet i den evige Vægtskaal, og en retfærdig Dom udtalt. Ingen vil blive belønnet eller straffet for, hvad en anden har gjort

eller undladt at gore; ejheller vil nogen blive draget til Ansvar for ikke at have adlydt Evangeliet, naar han aldrig har hort det.

(Fortsættes).

HVORFOR FINDE VI FEJL?

Hvorfor er det, at Folk, der selv har store Fejl, er saa hurtige til at finde Fejl hos andre, som i hvert Fald er mindst lige saa gode, som de selv er? Hvor ofte horer vi ikke Mennesker kritisere deres Medmennesker for Skrobeligheder og Fejl, medens de selv maaske har flere Svagheder end de Mennesker, som de kritiserer. Hvor kan det være, at saa mange Mennesker finder Fornojelse i at tale om deres Næstes Fejl? Er det for at bortvende Opmærksomheden fra dem selv? Er det i den Hensigt at hæve sig selv i deres Agtelse, med hvem de taler, ved at fremhæve Forskellen mellem andres Fejl og deres egne Dyder?

Vi har hort Mennesker tale i meget kraftige Udtryk om andres Fejl og Synder, medens de selv synes at have glemt, at de er meget ufuldkomne. Det er meget almindeligt i Verden, siges der, at Kvinder, som ikke selv har fort et pletfrit Liv, er de mest ubarmhjertige i deres Dom over saadanne af deres eget Kon, som falder i Overtrædelse. Vi har lagt Mærke til, at Mænd og Kvinder, der har de færreste Fejl, i Almindelighed er de mest barmhjertige overfor andres Fejl og Svagheder. Medens de strenge og mest ubarmhjertige er saadanne, som burde være de sidste til at domme andre.

Vor Herre og Frelser var det mest fuldkomne Væsen, der har vandret paa Jorden. Han var uden Skyld, fri fra alle menneskelige Svagheder og Synder. Alligevel var han fuld af Kærlighed og Godhed mod Synderen og de, som var svage og skrobelige.

Burde dette ikke være et Eksempel til os? Dersom det var Opgaven hos de Fuldkomne at finde Fejl mod andre Ufuldkomne, en Syndefri at være streng mod Synderen, da burde Frelseren i Sandhed have været den strengeste mod de Svage

og Vildfarne. Med hos ham fandt de Fattige og Sorgende, de Nedtraadte og de Syndebetyngede Sympati, Hjælp og Opmuntring, ikke til at fortsætte i Synd, men til at forsage den. Han irettesatte og brugte meget skarpe Udtryk imod Hyklerne, imod dem, som udgav sig for at være helligere og bedre end deres Medmennesker. Det var denne Slags Mennesker, imod hvilke hans strengeste Ord blev udtalt. Vi kan alle folge i hans Fodspor og med Fordel tage hans Liv som et Eksempel.

SYND MOD DEN HELLIGAAND.

Ved en Konference i Nauvoo i 1844 sagde Profeten Joseph Smith: »Hvad har Jesus sagt? Alle Synder, alle Gudsbespottelser, som Mennesker kan gore sig skyldig i med Undtagelse af en, kan blive tilgivne; og der er, enten i denne eller i den næste Verden, Frelse for alle Mennesker, der ikke har begaaet den utilgivelige Synd, idet der er tilvejebragt Mulighed for Frelse i denne eller i Aandernes Verden for enhver Synder. (Matth. 12: 31, 32.)

Intet Menneske kan begaa den utilgivelige Synd, efter at Legemet er oplost og heller ikke i dette Liv, for han har modtaget den Helligaand. Alle Synder vil blive tilgivne, undtagen Synd imod den Helligaand, thi Jesus vil frelse alle undtagen Fortabelsens Born. Hvad maa et Menneske gore for at kunne synde imod den Helligaand? Han maa modtage den Helligaand, have Himlene aabnede for sig og kende Gud, og da synde imod ham. Naar et Menneske har syndet imod den Helligaand, er der ingen Omvendelse for ham. Han maa sige, at Solen ikke skinner, medens har ser paa den, han maa fornægte Jesus Kristus, medens Himlene er aabnede for ham, og han maa fornægte Frelsningsplanen med sine Øjne aabnede for Sandheden af den, og fra den Stund bliver han en Fjende. Dette er Tilfældet med mange Apostater fra Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.«

STRØTANKER.

En klog Mand holder Munden lukket om Ting, han intet kender til.

Nej vogte sig for hoje Spring,
Og rolig se paa store Ting;
Selv nojes med et lidet Stykke,
Se, det er Lykke. *Heiberg.*

Den Mand er ikke stort bevendt, som praler af sin Hjerne;
Det er jo kun den skrumpne Nod, som rasler med sin Kærne.
Kaalund.

Livet er kort og Kunsten lang,
Hele vort Liv er en Skolegang. *Heiberg.*

Det gode kan gores paa saa mange Maader, at det er et Under, at saa faa benyttes.

DØDSFALD.

Beata Sofie Petersen, f. Soderberg, dode den 19. September 1923 i Kobenhavn og blev begravet den 23. September paa Bispebjerg Kirkegaard. Hun var fodt i 1839 og blev Medlem af Kirken den 29. Juni 1910. En stor Del af Sangkoret og Menighedens Medlemmer overværede Begravelsen, der lededes af Konfpr. Emil Andersen. Præs. J. S. Hansen talte ved Baaren, og Ældste Louis Hansen indviede Graven.

INDHOLD:

Kærlighed som Livsfilosofi	305	Vejen, Sandheden og Livet	314
Videnskabelig Materialisme	309	Hvorfor finde vi Fejl?.....	318
Samvittighedens Stemme ..	312	Synd mod den Helligaand.	319
Ankomst	314	Strøtanker.....	320
Afløsning.....	314	Dødsfald	320

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)